

„Tepec domišljavi!“ mislil si je Hrast; glasno pa je dejal:
„Ste se li že danes o tem prepričali?“

„Vse so koketne in gledajo, kje bi koga ujele!“

„O Elzi tega ne morete trditi, gospod Meden!“ oporeka Hrast skoro nejevoljno.

„Ko bi Vas ne poznal tako dobro, dejal bi, da ste se Vi že zaljubili v njo, ker jo tako iskreno zagovarjate,“ kriči oni ter se na glas zagrohota.

Hrast bi se bil skoro zarudel. Nasmehnil se je posiljeno, a ker sta bila dospela na razpotje, od koder je vodila stranska pot na Medenovo posestvo, prihranjen mu je bil odgovor.

Poslovila sta se oba s smehom na ustnih.

(Dalje prihodnjič.)

Na pokopališči.

Cez mirni dom, kjer mrtvi spé,
Ledene sape vró.
Če tudi vró — saj ne zbudé
V življenje jih mladó.

Marveč uniči ples njihóv
Prirodine močí,
Da jedva, jedva iz grobóv
Nov zárod zelení!

A tukaj ne! Brezkončna smrt
Kraljuje vekomaj;
Kdor vleže se, on je zaprt,
Nihče ne vé, do kdáj!

O mirni dom, kjer mrtvi spé
Samotno in mirnó,
Zakaj, zakaj rosi solzé
Na tebe to okó?

Li nisi kráj pokójnih ti
Med gorami ležéč?
Li mrtvih mnogobrojnih ti
Ne hraniš v sebi več?

O dà! Še spé, ko spali so
Mirnó od nekedaj,
Nad njimi se smijali so
Smejé se še sedaj! . .

Ubogi rod, slovenski rod,
To mrtvih dom je tvoj!
Razpál pòvsod, temán pòvsod,
Se širi pred menoj!

-b-

